

Ik ben Luna.
Een kind van mama.
En papa.
Die twee houden erg veel van elkaar.
Als ze naar elkaar kijken,
glimlachen ze met hun ogen.

Een jaar voor ik geboren werd,
begonnen ze te kussen.
Te strelen en wat weet ik nog meer.
Aan tafel.
In het bos.
In bed.

Een tijdje later begon mama's buik te groeien.
Van een zachte helling naar een heuvel.
Na negen maanden was haar buik een berg met een navelpiekje.
Nog eens tien dagen later brak
plots
heel plots...
de berg.
Ik gleeed uit mama's buik.
De buikberg zakte in.

Ik ben dus geboren
omdat jullie van elkaar houden. mama?

'Ja,' antwoordt ze.

Worden alle mensen uit liefde geboren?

'Niet altijd,' zegt mama nadenkend.

'Maar meestal wel,' vult papa aan.

Jij ook, mama?

'Ja, ik ook.'

Als oma er niet was, dan zou jij er niet zijn?

'Dat klopt.'

En... als opa er niet was?

'Dan ook niet. En jij ook niet!' lacht mama.

Papa zou dan niet geboren zijn!

'Toch wel, Luna,' zegt papa.

Maar... zou ik dan nog wel een kind van jou zijn, papa?

'Nee, dan zou papa iemand anders graag gezien hebben,'
grijnst mama.

'Wellicht,' lacht papa.

Dat wil ik niet.
Ik wil dat je alleen van mama houdt.

'Maar als mama er niet was,
dan kon ik toch niet alleen blijven?' fluistert hij.

Waarom niet?

'Een mens is niet gemaakt om alleen te blijven,'
antwoordt hij.

Zou jij dat kunnen verdragen, mama?

'Wat?'

Dat papa van iemand anders hield?

'Wie niet is, kan niks willen.'

Ik zou niet willen dat papa alleen bleef,
daarvoor hou ik te veel van hem,' glimlacht ze
en ze streelt papa even over zijn wang.

Maar...

'Misschien is dat moeilijk om te begrijpen,'
glimlacht mama.

Ik zou dan toch een kind van papa geweest zijn?

'Nee, je zou misschien een ander kind geweest zijn.

Nu heb je zwart haar.

En grijze ogen.

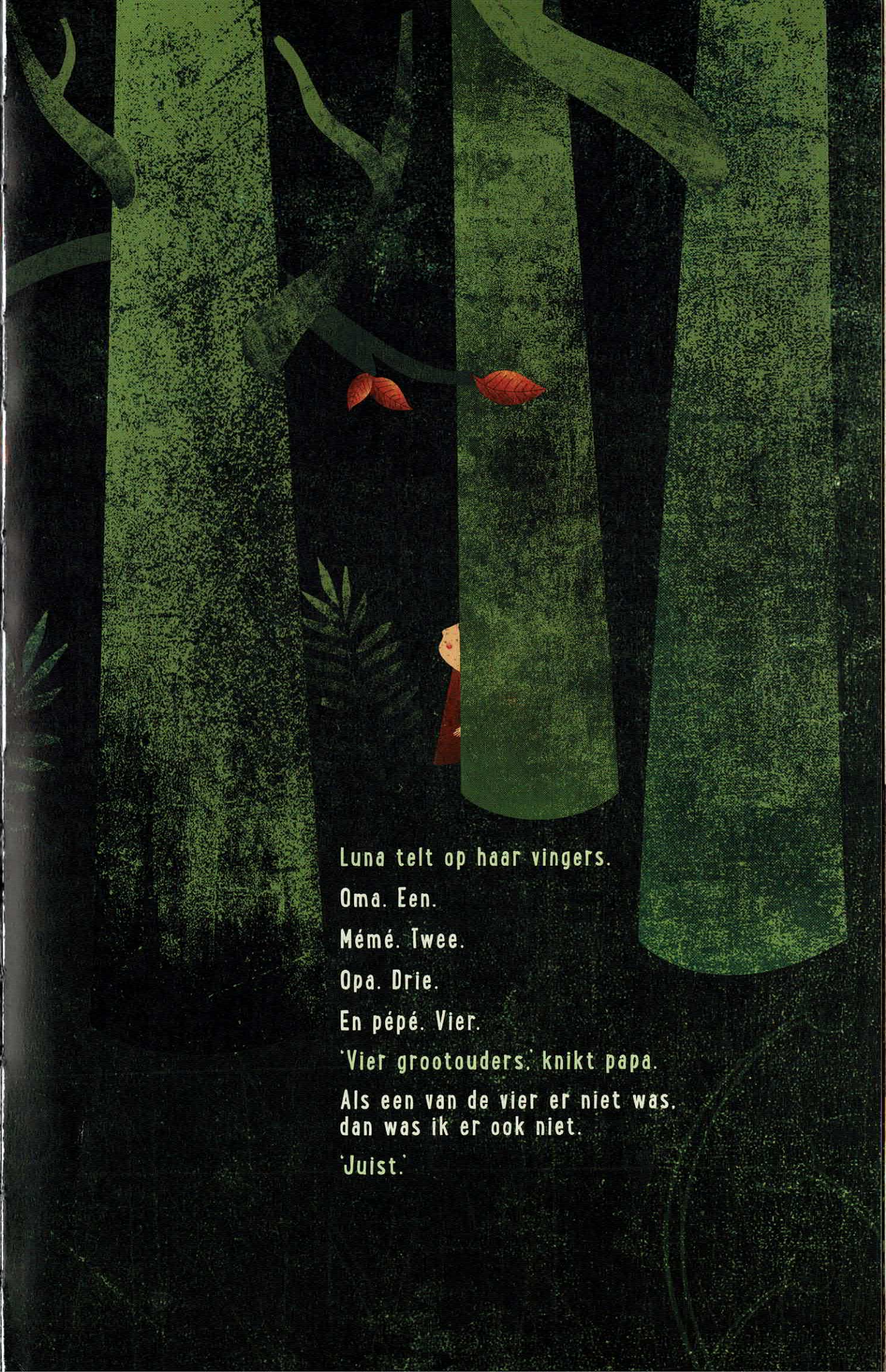
En dat komt door mij,' zegt mama.

Heus?

'Zeker weten!'

Luna telt op haar vingers.

Oma. Een.

Mémé. Twee.

Opa. Drie.

En pépé. Vier.

'Vier grootouders,' knikt papa.

Als een van de vier er niet was,
dan was ik er ook niet.

'Juist.'

Oma en opa hadden ook een mama en een papa?

'Zoals iedereen.

Jouw overgrootouders,' legt papa uit.

En die hun mama en papa?

'Jouw betovergrootouders,' zegt mama.

Zonder hen was ik er ook niet?

'Klopt.'

Heb jij hen nog gekend, papa?

'Nee.'

Hoezo?

'Ze waren al dood toen ik geboren werd.'

Echt?

'Ze zouden te oud geweest zijn
om nu nog te leven,
glimlacht mama.

Ik wil jullie nooit kwijt!

'Oma zegt dat jij dezelfde ogen hebt als haar mama,'
vertelt mama.

Hoe komt dat dan?

'Je erft van je voorouders.

Soms de kleur van je haar.

De stand van je lippen.

Maar soms ook een gewoonte.'

Een gewoonte?

'Knippen met de ogen.

Of krabben aan je elleboog.'

'Soms dezelfde lach!' zegt mama.

'We nemen heel wat over van de mensen voor ons,' legt papa uit.

Onze voorouders?

Had ik al voorouders in de tijd van de ridders?

'Een heleboel zelfs,' zegt papa.

Waren dat allemaal ridders?

'Nee, dat niet.

Ook boeren en boerinnen.

Herders.

Schilders.

Brouwers.

Prinsen?

'Wie weet.
Misschien wel...'

Zit er dan een prins in mij?

'Best mogelijk!' glimlacht papa.

Maar ik ben toch een meisje?

'Dat klopt,' zegt papa.

'Maar ik ben een man en ik zit toch ook in jou.'

Ik ben dus de som van heel veel mensen?

Mensen van lang geleden?

'Van heel lang geleden.

Toen ze nog jaagden.

'Met speren,' vult mama aan.

Met speren? Spannend!

Zijn de eerste mensen dan ook familie van mij?

'Natuurlijk,' glimlacht papa.

Woonden zij ook in ons land?

'Nee, in Afrika, zegt men.'

Heu? Dan waren onze
voorouders zwart?

'Klopt.'

Ze zeggen dat Adam en Eva de eerste mensen waren.

'Ze hadden wellicht andere namen,' vult mama aan.

Zij zitten ook in mij?

'In ons allemaal,' voegen mama en papa er tegelijk aan toe.

En als Eva er niet geweest was?

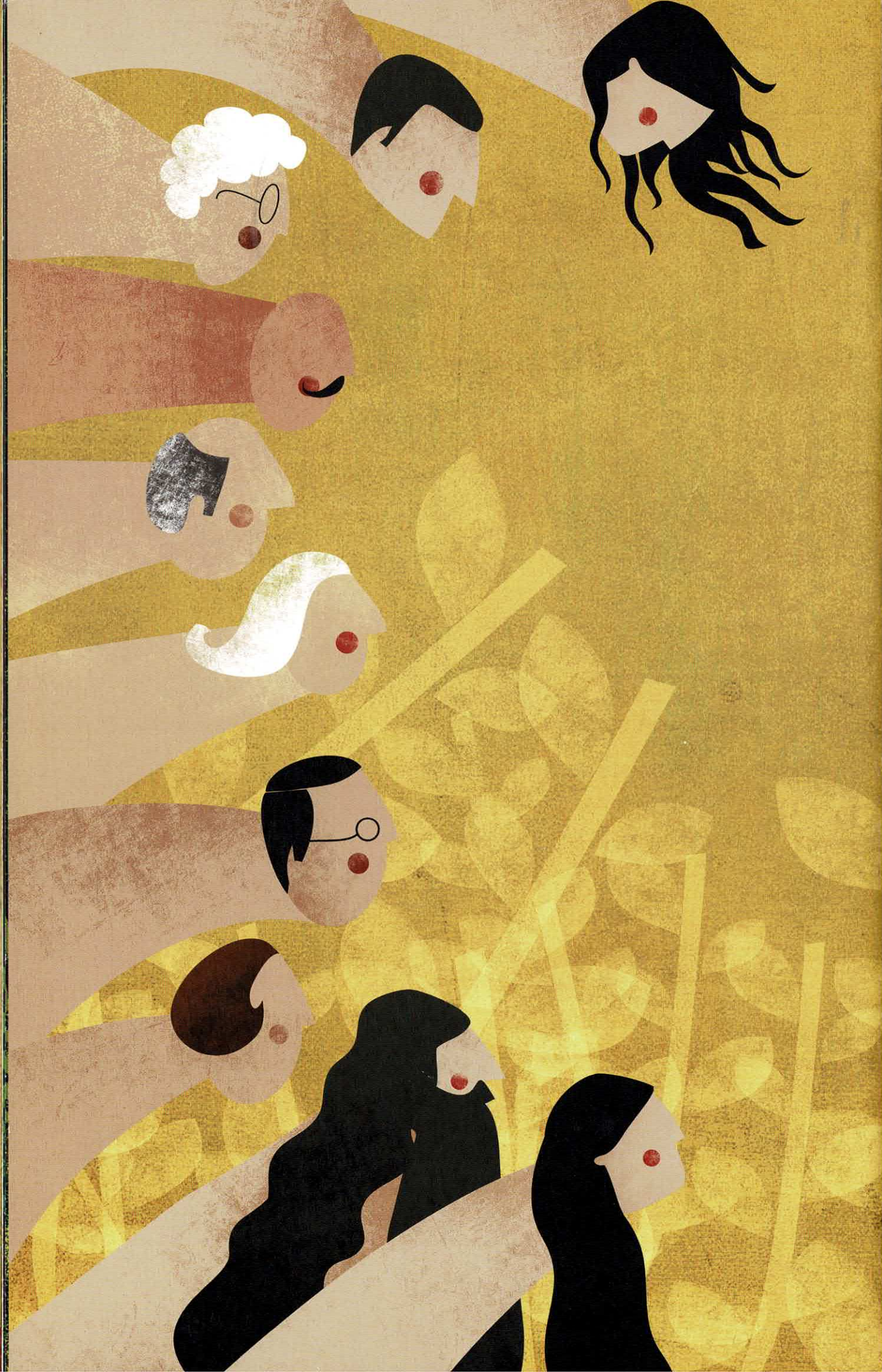
'Dan waren er geen mensen!' zegt mama.

En als Adam er niet geweest was?

'Ook niet!' lacht papa.

Jij zit in mij.

Mama. Oma.

Opa. Mémé.

Pépé. Bomma.

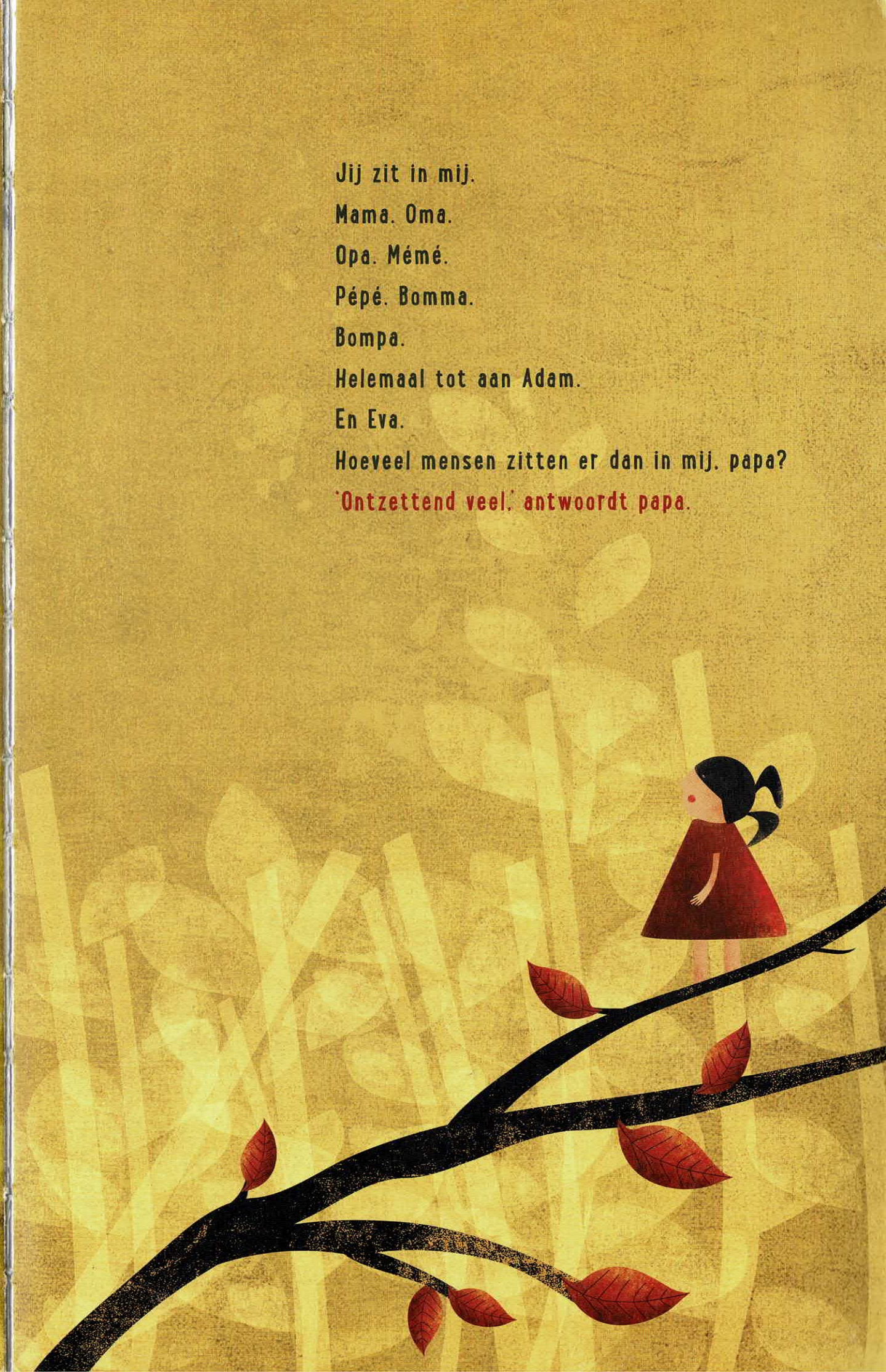
Bompa.

Helemaal tot aan Adam.

En Eva.

Hoeveel mensen zitten er dan in mij. papa?

'Ontzettend veel,' antwoordt papa.

Honderd miljoen?

'Nog veel meer,' lacht mama.

Mensen die allemaal van elkaar hielden?

'Bijna allemaal,' verbetert mama.

En die zitten allemaal
een stukje in mij?

'Dat klopt.'

Dan ben ik
heel veel liefde.

Onnoemelijk
veel liefde.

